

РЕШЕНИЕ

№ 19384

гр. София, 09.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 30.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **6581** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ч. И./А., с идентификационен номер 34320840144, [дата на раждане], гражданин на Нигерия, притежаващ документ за самоличност- паспорт № В00291137, издаден на 10.12.2020 г., на адрес [населено място],[жк]17а, вх. А, ет. 1, ап. 3, чрез адвокат Л. Д.- САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, против постановен отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“ от 04.06.2024 г., издаден от Я. Й., посланик в посолството на Република България в [населено място], Нигерия, по заявление за виза от 13.12.2023 г.

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Наведени са доводи за извършено нарушение на чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, а в изричния петитум на жалбата се иска от съда на основание чл. 172 АПК да отмени отказа за издаване на виза от 04.06.2024 г. по заявлението за виза от 13.12.2023 г. и съдът да постанови връщане на преписката за ново произнасяне на административния орган със задължителни указания. Представени са доказателства, че жалбоподателят е подал две заявления за виза- на 21.08.2023 г. с цел събиране на семейство, както и второ заявление на 13.12.2023 г. за същата виза и със същата цел. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. В

заключение от съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен, неправилен и немотивиран. Претендират се сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован по реда на чл. 138, ал. 2 от АПК, не се явява, представлява се от адв. Л. Д.- САК, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, като съдът отмени оспорения отказа за издаване на виза тип „D“. Не претендира разноски.

Ответникът – Я. Й., посланик в посолството на Република България в [населено място], Нигерия, редовно призован не се явява, не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По фактите

От представената административна преписка по делото се установява, че на 25.05.2023 г., в [населено място], Ч. И./А. е сключил граждански брак с А. А. Д., за което е представен акт за граждански брак № 3094 от 30.06.2023 г., в [населено място] 16 р-н Студентски, общ. Столична, обл. София, въз основа на който е издадено удостоверение за сключен граждански брак № [ЕГН] от 30.06.2023 г., р-н „Студентски“, общ. Столична, обл. София /л. 19/.

На 21.08.2023 г. жалбоподателят е подал в Генералното консулство на Република България в [населено място], Нигерия, заявление за издаване на виза тип „D“ /за дългосрочно пребиваване/. Попълнил е т. 23 от формуляра за цел е посочил „събиране на семейство“, а в т. 30 е посочил, че приемащо лице е А. А. Д., с адрес: [населено място], р-н „Студентски“.

Към заявлението от страна на апликанта, пред административния орган са представени документи на български език и такива само на английски език, както следва: Копие от национален паспорт № В00291137 на Ч. И./А.; копие от Удостоверение за сключен граждански брак № [ЕГН], изд. От Столична община, р-н Студентски на 30.06.2023 г. между Ч. И./А. и А. А. Д.; копие от Лична карта №648195655/ 08.04.2019 г. на съпругата А. А. Д., издадена от МВР- София; Декларация с нотариална заверка на подписа с рег. № 8727/26.07.2023 г., изходяща от А. А. Д., съгласно която, същата се задължава да осигури на съпруга си Ч. И./А., гражданин на Нигерия, [дата на раждане] в [населено място], Федерална република Нигерия, притежаващ задграничен паспорт № В00291137/10.12.2020 г., за периода на пребиваването му в Република България, както следва: жилище в [населено място],[жк], вх. А, ет. 1, ап. 3, както и средства за прехрана, транспорт, лечение и други; Договор за покупко-продажба на жилищен имот и декларация от А. А. Д.; Удостоверение за наследници с изх. № РСТ20-УГ01-963/18.02/2020 г., издадено на от Столична община; Медицинска застраховка № Е./22.07.2023 г.; Свидетелство за съдимост на Ч. И. А. само на английски език /л. 35/.

На 13.12.2023 г., жалбоподателя е подал ново заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване- виза „D“ със същата цел.

С представено по делото писмо с рег. № М-14648/11.09.2024 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/ е приложено копие от Писмо с рег. №

М-6263/27.03.2023 г. на зам.- председателя на ДАНС до директора на Дирекция „К. отношения“ - МВнР, в което е изразено отрицателно становище относно издаването на дългосрочна виза на апликанта, като основание на изложеното е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, тъй като от страна на жалбоподателя не се доказва целта и условията на заявеното пребиваване.

Установява се също, че във връзка с постъпила молба с искане за издаване на виза LOS 23000578, на основание чл. 15, ал. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ от Ч. И. А., притежаващ документ за самоличност- паспорт № В00291137, издаден на 10.12.2020 г., [дата на раждане] в [населено място], Федерална република Нигерия, е извършена проверка по отношение на декларираните от чужденеца данни, съгласно която, апликанта има сключен брак с българската гражданка А. А. Д., живееща в [населено място],[жк], вх. А, ет. 1, ап. 3, вдовица, с един син. Същият вече е кандидатствал на същото основание по заявление за виза с номер LOS 23000370, като е получил отказ за издаването ѝ на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРД. По заявлението има и изпратено писмо с вх. № М-20919/17.10.2023 г.

При проведено интервю от органи на ДАНС с А. А. Д. е формиран в обобщение извод, че българската гражданка е посочила противоречива информация относно запознанството ѝ с апликанта. От събраната информация е било направено обосновано предположение, че вероятно подадената молба за виза от Ч. И. А. е с цел, лицето да използва страната за транзитен пункт към страна от З. Европа.

По делото от страна на Дирекция „Миграция“ при МВР е представено и Становище с рег. № 536400-72964/05.09.2024 г. на СДВР. Видно от същото е изразено положително становище за издаване на виза на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ.

Видно от стандартен формуляр за уведомяване за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза, са отразени два отказа за издаване виза тип „D“, съответно по заявление от 21.08.2023 г. и по заявление от 13.12.2023 г., връчени на 04.06.2024 г. от Я. Й., посланик в посолството на Република България в [населено място]. Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – апликантът „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“ и по чл. 10, ал. 1, т.24 от ЗЧРБ- „налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване“.

Прието е че, Ч. И. А. не е доказал условията на планирания престой и че се касае за заобикаляне на визовия режим в Република България с формално изпълнение на критериите за получаване на виза за дългосрочно пребиваване.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя се представиха писмени доказателства: нотариално заверена декларация от А. А. Д. за нефиктивност на брака с рег. № 14154/04.12.2023 г. (л. 20) и Банково удостоверение с изх. № 033-Е-С03-[ЕГН]/29.11.2023 г. на А. А. Д. за налични средства от Централна Кооперативна Банка (л. 25).

По искане на жалбоподателя бяха допуснати до разпит двама свидетели при режим на довеждане, а именно съпругата на жалбоподателя А. А. Д. и Ц. П. Ж., показанията на които, съдът цени в съвкупност с останалия доказателствен материал.

Съдът ще коментира свидетелските показания при излагане на правните си изводи.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия и е подадена в законоустановения срок. Съгласно нормата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая, предвид факта, че жалбоподателят се позовава на чл. 8 от ЕКПЧ, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, Съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е същият с целта на закона.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид „D“ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 95-00254/03.10.2011 г. и Заповед № 95-00-209/29.03.2024 г. на Министър на външните работи на Република България вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от УС на МНВР вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представители на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказа за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза; при отсъствие на консулско длъжностно лице, формулярите по т. 1 да се съставят, подписват и връчват /съобщават/ от определен със заповед на ръководителя на съответното задгранично представителство на Република България заместник на консулското длъжностно лице /л. 27/. Представена е и Заповед № 95-00-209/29.03.2024 г. на Зам. Министър-Председателя и Министър на външните работи на Република България, с която на основание чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на Министерство на външните работи /л. 28/, с която е изменена и допълнена Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г.

Настоящият съдебен състав не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза,

анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част е посочена датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи.

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него, както и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.

Предвид, че жалбоподателят е посочил в заявлението си за издаване на виза цел на пътуване „събиране на семейство“, наличието на удостоверение за сключен граждански брак и декларации на неговата съпруга сочи, че Ч. И. А. да пребивава в Република България със своята съпруга.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, §1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, §1 и на чл. 32, §1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да „преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция“, и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице „основателни съмнения“ относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с „основната конституционна харта“ на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Шенгенското споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е „израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и

наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Шенгенското пространство“.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържащото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на Ч. И. А.. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело Carpenter, Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело Boultif, ЕСПЧ приема, че „извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, §1 ЕКПЧОС.

Понятието „семейство“ съгласно ЕКПЧОС, се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е „необходимо в едно демократично общество, т.е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел“. Прилагането на чл. 8, § 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, §1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с А. А. Д., българска гражданка, същата живее на посочения от нея адрес, вдовица, с един син. От страна на съпругата на жалбоподателя е декларирано, че тя ще поема разходите му за издръжка, медицински разходи и разходи за прехрана. Представено е банково удостоверение с посочена банкова сметка на съпругата и посочена сума в същата.

В хода на съдебното производство се приобщиха доказателства в тази насока, представени от Дирекция „Миграция“ при МВР и Държавна дирекция „Национална сигурност“ /ДАНС/. Видно е, че становището на Сектор „Миграция“ при ОДМВР – София по подаденото заявление не е било отрицателно, но превес в случая има становището на ДАНС, и установените в хода на проверката от специализирания държавен орган факти и обстоятелства.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се

съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл. 22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл. 23 от ЗЧРБ е визирано, че чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок. Заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешенния срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до 14 дни. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с един месец, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че необходимите документи и информация следва да бъдат представени в 14-дневен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане.

В тази връзка съгласно разпоредбата на чл. 14 от ППЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване чужденецът лично представя в Дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 3, към което прилага, копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ, когато такава се изисква, и печата за последното влизане в страната; за сверяване на автентичността на копието се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ, документ за платена държавна такса по чл. 10, ал. 3 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси, с изключение на чужденците, кандидатстващи на основание чл. 24, ал. 1, т. 5, 13 и 18, чл. 24в, чл. 24и и чл. 33 г, ал. 4 от ЗЧРБ, когато плащането не е извършено по електронен път, доказателства за осигурено жилище, задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на Република България, когато лицето не е осигурено по ЗЗО, доказателства за стабилни, редовни,

предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България, свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване - при първоначално подаване на заявлението. Заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешен срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до 14 дни. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с един месец, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че необходимите документи и информация следва да бъдат представени в 14-дневен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане.

Съгласно разпоредбата на чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС, ДАНС, осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по ЗЧРБ. В чл. 4, ал. 1 от ЗДАНС е определено, че ДАНС извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателствата, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основаните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. Съгласно § 1, т. 5 от ЗЧРБ, службите за административен контрол на чужденците са Дирекция „Миграция“, отдели/сектори/групи „Миграция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи или областните дирекции на МВР. В тази връзка, настоящият съдебен състав счита с оглед на представените документи, че ДАНС и Дирекция „Миграция“ при извършване на съгласувателната процедура са действали в рамките на своите правомощия. Следователно консулското длъжностно лице не разполага с възможността да не се съобрази с изразеното отрицателно становище, предвид императивния характер на нормата в ЗЧРБ. А, становището на ДАНС е задължително за административният орган, който не може да го анализира, респективно да го оборва. Същият следва да го зачете и да постанови отказ при условията

на обвързана компетентност /в този смисъл Решение № 6700/25.11.2020 г. постановено по адм. дело № 12776/2019 г., влязло в законна сила/. По своята същност становището на ДАНС има характер на официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК и същото се ползва с материална доказателствена сила не само по отношение на административния орган, но и по отношение на съда.

Водим от изложеното следва, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган, същото като неоспорено по делото, а също и неопровергано от други доказателства, и поради това обвързващо и за съда като официален документ. Твърдението на адвоката на оспорващия, че не е провеждано интервю със свидетелката от органи на ДАНС, остана недоказано.

В представеното от ДАНС становище и събраната от тях информация при проведеното интервю с А. Д., органите са стигнали до извод за наличие на дадена противоречива информация по отношение на обстоятелствата относно запознанството ѝ с нигерийския гражданин. От придобитата информация органите от ДАНС са направили обосновано предположение, че вероятно подадената молба за виза от Ч. И. А. да е с цел, лицето да използва страната за транзитен пункт към страна от З. Европа. Съгласно и извършените проверки, са възникнали основателни съмнения относно надеждността на направените от апликанта изявления и истинността на съдържанието на приложените документи за издаване на виза по повод истинността на сключения от него граждански брак. Именно във връзка с изложеното, са достигнали до извод, че на апликанта следва да бъде отказано издаването на дългосрочна виза, тъй като не се доказва целта и условията на заявеното превиване, съгласно нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Сключването на граждански брак с български гражданин не води автоматично до издаване на разрешение на продължително пребиваване на чужденец, а това е правна възможност. Административният орган е формирал правилен извод за привидност на целта и основанията за получаване от чужденеца на разрешение за пребиваване в РБ. Свидетелката

В тежест на жалбоподателя е да докаже фактите, на които основава искането си да получи разрешението за продължително пребиваване на основание чл. 170, ал. 2 от АПК. В настоящия случай това не е сторено, а вместо това се представят данни единствено за формалното изпълнение на условията по чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ.

В допълнение, следва да се посочи, че видно от дадените и възприетите в хода на съдебното заседание свидетелски показания от съпругата на

жалбоподателя - А. А. Д. и Ц. П. Ж.- приятелка на сина на Д., същите се явяват противоречиви, недвусмислени и недоказани, с оглед на което не следва да бъдат кредитирани от Съда. Свидетелските показания на съпругата на жалбоподателя и другата свидетелка, „приятелка“ на нейния син, на осн. чл.175 ГПК, вр. сл. 144 АПК, се преценяват от съда с оглед на всички други доказателства по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства могат да се направят следните изводи. Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай свидетелите - Д. и Ж. са изложили устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които са запазили спомени в съзнанието си.

Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 1 от АПК в определението за насрочване на делото. От събраните по делото писмени и устни доказателства, несъмнено се установява, че бракът е фиктивен и сключен единствено с цел заобикаляне на правните норми, уреждащи статута на чужденците в Република България, като по този начин се обосновава и извода за законосъобразност на обжалвания отказ за издаване на виза тип „Д“.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, се установява наличието на основания за дерогация на правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията. Не са установени по безспорен начин нито целта, нито

условията на планирания престой – чл.10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Обосновава се извод на злоупотреба с права от страна на жалбоподателя предвид обстоятелството, че административният орган е представил убедителни доказателства за недобросъвестност от страна на Ч. И. А..

По изложените по-горе съображения, съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенция за присъждане на разноски от ответника и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК, такива не му се дължат и Съдът не следва да се произнася.

Предвид изложеното, жалбата е неоснователна и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Ч. И. А., с идентификационен № 34320840144, [дата на раждане], гражданин на Нигерия, притежаващ документ за самоличност- паспорт № В00291137, издаден на 10.12.2020 г., с адрес [населено място],[жк]17а, вх. А, ет. 1, ап. 3, чрез адвокат Л. Д.- САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза тип „Д“ от 04.06.2024 г., издаден от Я. Й., посланик в посолството на Република България в [населено място], Нигерия, по заявление за виза от 13.12.2023 г.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: